

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 561/2020-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. decembra 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti Správa služieb diplomatickému zboru, a. s., Palisády 31, Bratislava, IČO 35 822 163, zastúpenej advokátom JUDr. Ľubomírom Schweighoferom, Šafárikovo námestie 2, Bratislava, a sťažovateľa advokáta [REDACTED]

[REDACTED] vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 30 Cb 153/2011 z 8. apríla 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Správa služieb diplomatickému zboru, a. s., a [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia sťažovateľov

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. júna 2019 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti Správa služieb diplomatickému zboru, a. s., Palisády 31, Bratislava, IČO 35 822 163 (ďalej aj „sťažovateľka“), a sťažovateľa advokáta [REDACTED], [REDACTED] (ďalej aj „sťažovateľ“, spolu aj „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 30 Cb 153/2011 z 8. apríla 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

2. Ústavná sťažnosť bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená 17. októbra 2019 sudcovi spravodajcovi Rastislavovi Kaššákovi a v zmysle čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 v znení dodatku č. 1 z 27. mája 2020 a dodatku č. 2 z 1. októbra 2020 bola predbežne prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová (predsedníčka senátu) a sudcovia Rastislav Kaššák a Miloš Maďar.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je právnym zástupcom sťažovateľky v konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 30 Cb 153/2011, v ktorom sťažovateľka vystupuje ako žalovaná proti žalobkyni obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len

„žalobkyňa“), o zaplatenie sumy 380 855,54 € s príslušenstvom. Napadnutým uznesením bola sťažovateľovi ako právnenému zástupcovi sťažovateľky uložená poriadková pokuta vo výške 200 €. Sťažovatelia po stručnom opise priebehu doterajšieho konania pred okresným súdom uviedli, že na 12. marec 2019 bolo nariadené pojednávanie, pred ktorým právny zástupca žalobkyne v mesiaci január roku 2019 predložil ďalšiu novú dokumentáciu, ktorú si nechal spracovať na podporu jeho tvrdení. K tomu dodali, že tak urobil dávno po tom, ako mali obe sporové strany predložiť súhrnné vyjadrenia, a zároveň viac ako tri roky po podaní návrhu na zmenu žaloby. Na základe toho sťažovateľ pripravil ako reakciu podanie (ďalej len „podanie sťažovateľa“), ktoré protistrane zaslal 8. marca 2019. Okresný súd následne nariadené pojednávanie odročil na žiadosť žalobkyne, ktorá argumentovala tým, že sa nestihla s podaním sťažovateľa oboznámiť. Sťažovatelia však v reakcii na takýto postup žiadali okresný súd, aby vo veci riadne pojednával s odôvodnením, že nie je dôvod pojednávanie odročiť, keďže podstatou a obsahom podania sťažovateľa sú okolnosti, ktoré sú okresnému súdu, ako aj žalobkyňi dobre známe.

4. Po zhrnutí argumentov, prečo sťažovateľka považuje žalobu za účelovú a nezmyselnú, a tiež toho, aké argumenty boli uvedené v podaní sťažovateľa, ktoré podľa sťažovateľov neobsahovali žiadne nové či závažné tvrdenia, uvedenú časť uzavreli konštatovaním, že napriek tomu okresný súd pojednávanie nariadené na 12. marec 2019 odročil a napadnutým uznesením sťažovateľovi uložil poriadkovú pokutu. Uvedené považujú za sankcionovanie procesných práv sťažovateľky, aj keď bola poriadková pokuta uložená sťažovateľovi.

5. Sťažovatelia v ďalšej časti poukazovali na to, že podľa ich názoru okresný súd v predmetnom konaní s účastníkmi nekonal rovnocenne. Argumentovali absenciou predloženia jednotlivých faktúr a dôkazov zo strany žalobkyne. Uvedenú časť uzavreli tým, že ďalšie pojednávanie bolo nariadené na 14. máj 2019, pred ktorým žalovaná, resp. jej právny zástupca sťažovateľovi doručil mailom 6. mája 2019 a kuriérom 9. mája 2019 podanie, ktoré malo spolu 302 strán, na základe čoho okresný súd nariadené pojednávanie odročil, avšak nezaoberal sa otázkou zmarenia pojednávania protistranou, resp. žalobkyňou.

6. Podľa názoru sťažovateľov skutočnosti uvedené v podaní sťažovateľa, keďže neobsahovali žiadne zásadné nové skutočnosti, mohli byť zo strany sťažovateľov prednesené aj priamo na ústnom pojednávaní a neboli spôsobilé zmariť nariadené pojednávanie. Tiež sa nestotožňujú s argumentáciou uvedenou v odôvodnení napadnutého uznesenia týkajúcou sa povinnosti okresného súdu doručiť predvolanie najmenej päť dní pred nariadeným termínom pojednávania. Podľa nich vôbec nesúvisí s právom sporovej strany robiť procesné úkony podľa vlastnej úvahy za súčasného dodržania koncentračnej zásady a iných povinností uložených procesnými predpismi. Sťažovatelia zastávajú názor, že svojím postupom sťažovateľ len uplatňoval procesné práva sťažovateľky, a preto nemal byť sankcionovaný uložením poriadkovej pokuty. Doplňili to tým, že sťažovateľ nemal v tomto prípade súdom uloženú povinnosť predložiť podanie sťažovateľa a nevzťahovala sa tak na neho ani povinnosť uvedené podanie sťažovateľa doručovať protistrane päť dní pred konaním nariadeného pojednávania. Napadnuté uznesenie preto považujú za arbitrárne a podľa ich názoru ním došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces.

7. K porušeniu práva na rovnosť účastníkov konania zase malo podľa sťažovateľov napadnutým uznesením dôjsť v dôsledku toho, že sťažovateľ bol síce za svoje konanie napadnutým uznesením potrestaný uloženou poriadkovou pokutou, avšak právny zástupca žalobkyne po doručení podania v rozsahu 302 strán, v dôsledku čoho taktiež došlo k odročeniu nariadeného pojednávania, nebol nijak postihovaný a ani upozornený. Zároveň sú v ústavnej sťažnosti sťažovateľmi vo vzťahu k namietanému porušeniu tohto základného práva uvádzané aj ďalšie okolnosti spočívajúce však v samotnom postupe okresného súdu v rámci predmetného konania ako takého, bez priamej súvislosti s napadnutým uznesením.

8. Vzhľadom na uvedené sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom rozhodol, že napadnutým uznesením bolo porušené základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zároveň navrhli, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

12.1 Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akejkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

16. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zmenu zámierov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (I. ÚS 331/2019). Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (III. ÚS 66/2018).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

17. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľov spočíva v namietanom porušení ich základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu. K porušeniu nimi označených práv malo dôjsť v dôsledku toho, že okresný súd mal podľa ich názoru neodôvodnene potrestať sťažovateľa uložením poriadkovej pokuty, a to len preto, že sťažovateľ uplatňoval v mene sťažovateľky jej procesné práva. Vyjadrili nesúhlas s tým, že okresný súd odročil pojednávanie nariadené na 12. marec 2019 s odôvodnením, že sťažovateľ žalobkyni neskoro doručil podanie sťažovateľa. Podľa sťažovateľov uvedené podanie neobsahovalo žiadne také skutočnosti, ktoré by žalobkyni či okresnému súdu neboli

už predtým známe. Zároveň porušenie práva na rovnosť účastníkov v konaní videli v tom, že keď bolo následne odročené pojednávanie nariadené na 14. máj 2019 v dôsledku toho, že žalobkyňa, resp. jej právny zástupca sťažovateľom doručil podanie v rozsahu 302 strán mailom 6. mája 2019 a kuriérom 9. mája 2019, tak on za takéto konanie žiadnou poriadkovou pokutou, ako ani napomenutím postihnutý nebol.

III.1 K námietke porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu vo vzťahu k sťažovateľke

18. Podľa § 122 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť môže podať osoba (ďalej len „sťažovateľ“), ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené jej základné práva a slobody.

18.1 Ústavný súd podotýka, že uvedené zákonné ustanovenie upravuje aktívnu legitimáciu na podanie ústavnej sťažnosti v nadväznosti na čl. 127 ústavy. Zároveň ústavnú sťažnosť nemôže podať osoba, ktorá namieta porušenie základných práv a slobôd iných osôb a nie svojich.

19. Z obsahu napadnutého uznesenia jednoznačne vyplýva, že bolo vydané nie proti sťažovateľke, ale proti sťažovateľovi, ktorému ním bola uložená poriadková pokuta za jeho konanie, resp. postup v súdnom konaní, pred okresným súdom vedené pod sp. zn. 30 Cb 153/2011, a to ako právnenému zástupcovi sťažovateľky. Teda napadnuté uznesenie má priamy dopad na sťažovateľa, nie aj na sťažovateľku, ktorej jeho vydaním nebola uložená žiadna povinnosť či sankcia.

20. Vzhľadom na uvedené závery preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol s poukazom na § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

III.2 K námietke porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu vo vzťahu k sťažovateľovi

21. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (m. m. III. ÚS 348/2018).

22. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci (súdu) a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 449/2020).

23. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (II. ÚS 35/2020).

24. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

24.1 Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní... Z toho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Obsahom citovaného práva teda nie je právo sťažovateľa na to, aby všeobecný súd prevzal jeho tvrdenia a názory a vec vždy rozhodol v zmysle jeho návrhu. Takýto postup by bol v rozpore s požiadavkami kladenými na nezávislosť a nestrannosť všeobecných súdov ako primárnych garantov a ochrancov ústavných práv (III. ÚS 351/2018).

25. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia, dôvodov uvedených v jeho odôvodnení, na základe ktorých dospel okresný súd k záveru o uložení poriadkovej pokuty sťažovateľovi, musí konštatovať, že z ústavnoprávneho hľadiska nevzhladol dôvod ústavnej sťažnosti sťažovateľa vyhovieť. Okresný súd totiž v napadnutom uznesení jasne pomenoval a podľa názoru ústavného súdu v konkrétnej veci aj relevantným spôsobom odôvodnil zásadné okolnosti spočívajúce v konaní sťažovateľa, pre ktoré dospel k záveru o potrebe vynútenia si efektívnej spolupráce aj za cenu uloženia poriadkovej pokuty (uvedeným konaním bolo doručenie podania sťažovateľa žalobkyni a okresnému súdu 8. marca 2019, teda len 4 dni pred nariadeným pojednávaním na 12. marec 2019, pričom dva z uvedených 4 dní pripadali na víkend, a to zároveň za situácie, že sťažovateľ sa vyjadroval k podaniu žalobkyne doručenému mu ešte 22. januára 2019). Keďže sťažovateľovi je obsah predmetného napadnutého uznesenia dobre známy, ústavný súd ho v podrobnostiach na tomto mieste nebude bližšie rozvádzať. Za podstatné však považuje pripomenúť, že poriadková pokuta je jedným z oprávnených nástrojov, ktoré môže všeobecný súd použiť práve v tých prípadoch, ak hrozí neprimerané predlžovanie konania, a to v dôsledku postupu či správania sporovej strany sťažujúceho riadny postup vo veci. Je na zodpovednosti všeobecného súdu použiť všetky primerané prostriedky, a to aj vrátane poriadkovej pokuty, ak je to potrebné, na to, aby zabezpečil plynulý postup v súdnom konaní. Okresný súd zároveň svoje závery, a to s odkazom na relevantnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva riadne odôvodnil aj vo vzťahu k sťažovateľom namietanej skutočnosti, že v podaní sťažovateľa neboli uvedené žiadne nové skutočnosti, a preto údajne nebol dôvod na odročenie pojednávania. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preto v postupe okresného súdu nevzhladol žiadny exces či svojvôľu.

25.1 V ustanovení § 102 ods. 1 Civilného sporového poriadku sú stanovené pod písm. a) až e) len niektoré z podmienok, za splnenia ktorých súd môže sporovej strane uložiť poriadkovú pokutu, ak táto sťažuje postup v konaní. Zmyslom a účelom sankčného opatrenia v podobe poriadkovej pokuty je vytvorenie účinného mechanizmu slúžiaceho k vynúteniu a upevneniu autority súdu, ktorého úlohou je zabezpečiť dôstojný a nerušený priebeh pojednávania vedúci k rýchlej a účinnej ochrane práv... Z ústavného hľadiska musí byť poriadková pokuta uložená v súlade so zákonom, spočívať na relevantných a dostatočných dôvodoch a pri jej uložení sa musí súčasne zachovať primerane vyvážený

vzťah medzi použitými prostriedkami (vrátane výšky pokuty) a sledovaným cieľom... Základným predpokladom na vydanie takéhoto rozhodnutia je to, že konaním alebo opomenutím dôjde k sťaženiu postupu konania... umožňuje zabezpečiť nerušený priebeh konania a súčinnosť strán sporu, resp. ich zástupcov a iných subjektov v prípade, ak títo nemajú záujem podieľať sa na prebiehajúcom konaní spôsobom, ktorý zákon upravuje, alebo ak by priebeh konania iným spôsobom sťažovali, predlžovali či dokonca marili... (m. m. III. ÚS 348/2018).

25.2 Vzhľadom na uvedené záver okresného súdu v napadnutom uznesení je možné považovať za odôvodnený a rešpektujúci relevantné ustanovenia Civilného sporového poriadku. Len pre doplnenie ústavný súd dodáva, že sťažovateľ samozrejme má v predmetnom konaní právo uplatňovať procesné práva, tohto práva nebol napadnutým uznesením nijak pozbavený. To však nevyklučuje oprávnenie súdu aktívne vyžadovať spoluprácu sporových strán vrátane ich právnych zástupcov v konaní, a to aj ukladaním poriadkových pokút. Aj s poukazom na tieto skutočnosti preto nie je možné v danom prípade dospieť ani k záveru o porušení práva sťažovateľa na rovnosť účastníkov konania. V závere ústavný súd uvádza, že rozhodnutie okresného súdu o uložení poriadkovej pokuty je procesným rozhodnutím s procesnoprávnymi dôsledkami len pre určité štádium konania. Pokiaľ ide o určenie výšky uloženej poriadkovej pokuty, tú určuje s prihliadnutím na povahu porušenej povinnosti a disponuje pri tom svojou voľnou úvahou.

26. Ústavný súd na základe uvedeného ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

27. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. decembra 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu